

שמונה שרצים

הכל מודים. אע"פ שנחלקו צכבור שאלחו דס אי מקיזין או אין מקיזין דהוי מטיל מוס צבעל מוס ואיכא למאן דשרי להקיזו ולעשות צו מוס מודין הס במחמץ מנחה אחר מחמץ שכל עשייתיה של מנחה נאסרו בחימוץ: **דכפיצ לא סאפה חמץ לא תעשה חמץ**.

אליהם בכלל היתה ולמה יאלת להקיש אפייה מה אפייה מיוחדת שהוא משהה וחיזיבן עליה צפני עזמה כו"ט והכל מודים שאס לשה הראשון בחימוץ וצא השני וערכה בחימוץ והשלישי אפאה כולם חייביין: **נורס**. שאינו נותמן לגמרי אלא חומץ ותוליינן דכיס: אלא נוקן. שפסק מלידה: **ופא אמר ר' יוחנן**. שפרק מי שאלחו במסכת גיטין: **סן סן החזירוני לנערוסי**. הרפואות האמורות שס למי שאינו צריא בתשמיש ואמר ר' יוחנן לאחר שזקמני החזירוני אותן רפואות לנערותי לתשמיש אלמא זקן מוליד: אלא **צאשה**. שאינה מלווה צפריה ורביה כדאמר^(א) ציצמות^ט פרו ורצו ומלאו את הארץ וכצושה^ט איש דכסו לכבש ואין דרכה של אשה לכבש: **בותני^ט מטנל דדרכו**. מאכלו ופתו בחומץ: לא יסוך צהן יין וחומץ. דאין אדם סך אותו אלא לרפואה: **אכל לא שמן וורד**. לפי שדמיו יקרין ואינו מלוי ומוכחא מילתא דלרפואה עידי: **שן דרין לסוך צחול**. צלא מכה: **גב^ט קיווא^ט**. יין שלא נמשל כל צרכו נעניצו קשה לשניים: **לויא מכה מרפי**. זומת הצצר והשינים נרפים רחוקין זה מזה דשילל"ר ממתנולות: לא יגמע ופולט. דמוכה דלרפואה היא: **לפני טיבול**. לפני אכילה מותר שדרכן היה לטבול בחומץ בכל יום והרואה אומר אז טיבולו ואלתר טיבול אסור הכל יודעין שצבד

טיבול שרי נו^ט. דאין לך שאסור למקלת השבת ומותר למקלתו דהא שמעינן לרנצא צפרק י"ט במסכת ביצה וית. דאמר גבי טבילה הואיל צבי האי גווגא דקמני הסם [ו:] דאין מטבילין כ"ט צצבת אסור טובל ואמרנין כלים מייס לא אמר רנצא מפני שגראה כמתקן כלי אכל אדם נראה כמיקר ואמר^י תינח צצבת דשריא רחינא ציוה"כ דאסור רחינא והכל יודעין דטובל הוא ומתקן עצמו מלי איכא למימר הא איכא למיגזר אטו מתקן עור צביע ואמר רנצא לויא מדי דאיקור צבת צצצבת ימשרי ציוה"כ^ט לימשר והואיל וצצבת לא הוה נצפריה ציוה"כ נמי לא גזור עליה: **הכא גרסי^י הדר ציה רנצא מהא**. דקודס טיבול ומוקי מתניתין במגמע ופולט כצאי וזו נאמרה תחלה והדר ציה: **דילמא מפסיא הדר ציה**. וכשר דציוס הכפורים אסור לטבול ולא אמרינן הואיל וההיא אימתר צרישא: **למימרא דרב**. צקולי (ג"א צכולי) צבת סצירה ליה כר' שמעון והא אמר כו': האי **מסוכרייא**. בגד כורסין צצרוח חצית של חרס מפני שאין הנקצ שזי:

אלהינו לאצד עליו טבילה אחת צשנה והלכתא כוותיה כדאמר צירושלמי: **למימרא דרב בר"ש ס"א**. פי' צקונט^י למימרא דרב צכולי צבת כר' שמעון סצירה ליה ולא נראה דאס כן הוה ליה לאקשוי מכריז דוזי דרב אסר צפרק קמא (דף עי:) וכמה אמוראין דמחלקין צאיסורי צבת כדאמר צפרק מפנין (לקמן קמח). צמוקא^ט לאכילה סצר לה כר' יהודה צמוקא^ט לטלטול כו' ונראה לר"ת דמשמע ליה דטעמא דר' שמעון צמתני^י משום דשרי דצר שאין מתכוין^י ות"ק אסר ליה אפי' לתענוג^י משום דזימנין לרפואה קעציד ואסר בעלמא דצר שאין מתכוין ור"ש דמקיל בעלמא^י קשרי נמי הכא צשאין מתכוין לרפואה^י והסתא אמי שפיר^י: **האי מסוכרייאתא אסור להדוקה ביובא טבא**. פי' סתימת גיגית של סצר אסור להדוקה משום סחיטה דפריש צקונטרס וכן פירש ר"ח אף עז גצ דלא אשכחן דהוה חיש למסטה אלא גבי מים כדאמר צפרק ארלו קשרים (לקמן דף קיג:) דכל היתא צצבת ופגה צצמת הניס דלמחר צלמח צמיתא אחי לידו סחיטה וצפרק חצית (לקמן דף קמח). אמר הורו צמית צמיתא צאלונטית לא יציאנה צידו ומפרש צגמלח משום דלמי לידו סחיטה וצפרק שואל (לקמן דף קמח). וצריש המציא כדי יין (ציצא דף ג:) גבי הני נשי דלא משניין ניפרוש סודרנא פירוש על הכד דלמא (א) מישמיט צמיתא ואחי לידו סחיטה אצל גבי יין לא גורינן משום סחיטה כדאמר צפרק מולין (לקמן דף קלט:) מסניני את היין צסודרין וטעמא

נמי. ושניין אדם נראה כמיקר. ומתווינן בימות הגשמים ובמים הרעים גייכ את ליה אנפא שלא נראה כמתקן כלום. ואקשינן התינח בשבת, ביוה"כ מי שרי ברחיצה דאמרת נראה טיבול. אמר רבא הואיל ואישירי טבילה בשבת אשתיי נמי ביוה"כ. הנה נמי לימא רבא הואיל ולפני טיבול שרי לאחר טיבול נמי שרי. וקמה קשיא זו על רבא. ושנינן הדר בין רבא ואמר בין לפני טיבול בין לאחר טיבול שרי, ומוקים לה למתניתין כדאביי דאמר לא יגמע ופולט תנן אבל לגמע ולבלוע שרי. ואקשינן ממאי דנמאדאי דטיבול הדר ביה, דילמא מטבילה דיוה"כ הדר ביה ואמר אין טובלין. ושנינן לא, דהא תניא בהריא כל חיובי טבולין כדרכן בין בט' באב בין ביוה"כ, אלמא אמרינן הואיל וזההרה טבילה בשבת התורה נמי ביוה"כ. וכך עירושן שמועין זו ביים טוב. החושש (בשמיני) [במתנין] לא יסוך יין וחומץ אבל סך הוא שמני ולא שמן וזרדים כל ששניען מותר ובעי מליקים דרגילי בסיכת שמן דר בחול, לא מסי לה בשבת, והוא חשוי לכן [צמח שמן זר] לשאר בני אדם ולפיכך מותר. אבל מי שאין דרכו לסוך בחול שמן ורד, והן שאר בני אדם] לפיכך בשבת אסור. הלכך בני מליקים דשכיח להו ורגילי ביה לא מסי להו ושרי, אבל שאר בני אדם דלא שכיח להו ולא רגילי ביה מסי לפיכך אסור. [ורן] שמעון אומר כל מליקים, כלומר כל ישראל מותרין בשמן ורד. אמר רב הלכך כר"ש. ודייקינן דרבי שמעון

מסורת הש"ס

[א] [מנחות נו: ע"ש צבורות לגב: ג] ציטוט פ.פ., (א) צבורות: יגטין מנח. קדושין לה. (ד) נעלה יח: ע"ז פח. (ח) [גבי הערוך יגמאל, (ו) ופיר' חוס' לקמן קלי: ד"ה ואין, (א) לקמן קמח. צ"ח קי: (א) נעליט סח. ופיר', (ט) צילה ח: (ו) שס ותענית ג: (ז) צבורות כס. ע"ש צמיות ו. ע"ש, (א) [גבי' הערוך מסוכרייא], (ט) [מנחות נה:], (א) דף סה:], (א) [בבבאית א], (ט) [ב"א לנחא עור צב, (א) [ציצא יח].

תורה אור השלם

1 כל תאפה חמץ קילקס נחתיו אףה מאשי קיש קרשים הוא בחקאת ובאשמו: ויקרא ו' 2 כל המנחה אשר תקריבו לך לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקשינו ממנו אשה לך: ויקרא ב' א 3 וקרינן וקחתי וקחתי וקחתי לא לא תקריבו לך ובאצרכם לא תעשה: ויקרא כב' כד 4 וזכרך אסא אלהים ויאמר לקח אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ ובבשה ורדו בדתה קים ובעתן חשמים וכלל תיה הרקיעט על הארץ:

בראשית א כח 5 בחמץ לשנים ובצקן לעינים כן תעצל לשלתי: משלי י כו

הגהות הב"ח

[א] במשנה לא יסוך בהן יין: [ב] תנח' ד"ה לא ס"ד וכו' אע"י דנפריא ליה טעלה: [ג] ד"ה הא וכו' על הכד דילמא מיטמיש מנח:

רב נסים גאון

והאמר ר' יוחנן הן הן החזירוני לנערותי. כמיקר וליה לא יגמע ופולט אבל מגמץ במסכת גיטין בספר מי שאחזי קורדיקין [דף קי] אמר אביי מי שאינו בקי בדרך ארץ ליתי לחתא בביו קרטימא דחיימי ופרוקינתו ויטולק כי יומא חדר מתייתו וימיווג כהמא וינשחר. אמר ר' יוחנן הן הן החזירוני לנערותי. ולר' יוחנן כן בירקא דאמר על שריהם הוא אומר ויברך אותם אלהים. במשנה יבמות [דף סח] בסוף פרק הבא על ביצמה.

רבנו חננאל

החושש בשיניו לא יגמע בהן את החומץ. איני והא תניא לא יגמע ופולט אבל מגמץ ובולע, ומשני אביי כי תנן נמי מתניתין לא יגמע ופולט תנן. רבא אמר אפילו תימא מגמץ ובולע, והא דתניא שרי לפני טבול, כלומר קודם אכילה שרי, מתניתין דאמר לגמץ ולבלוע לאחר [טיבול] הוא וממאי טיבול לשון אכילה הוא, דתנן הביאו לפניו מטביל בחזות עד שמגיע לפרסות הפת, ותוב אל מטביל במיני תרגימא, ו' יצחק מטביל בירק. תניא נמי הכי השמש מטביל בבני קודם אכילה איני מרפא אבל לאחר אכילה מרפא. ומפורש בתלמוד אי מודים חכמים ל' במגמע וזקן של תרומה אחר טיבולו שמשינן קרן וחושב, שהחומץ מיישם את הנפש. ודברי ר' [וחכמים] מפורשין ביוה"כ. ואקשינן לרבא והא מדלפני טיבול שרי לאחר טיבול נמי שרי, שמעינן ליה לרבא דאית ליה הוואיל, דגרסינן בביב פירק [ב] תתנן מטבילין כלום מלפני חושב, כ"ע מיהא כלים בשבת לא מ"ט, וכל דא אמר טעמא. רבא אמר מפני שגראה כמתקן כלי. ואקשינן אזי הכי אדם

קיא.

לְהִבִּיאַ נותק אחר בורת בו'. פירש"י דכורת היינו שכורת צנים ממקום חיבורן ועדיין הס צנים ונותק היו שנותקן מן הכיס ומשליכן לאחר קשה לר"י דצפרק על אלו מומין (צבורות דף לט:) קאלמר דנתוק וכרות לא הוי מוס בגלוי דהא איתנהו פי' איתנהו צביסס ונראה לר"י דכרות הוי שלא נכרתו לגמרי

ממקום חיבורן אלל עדיון מעשרים קלח ונתוק היינו שניתקו לגמרי אלל שהם צביס: **אלא** בזקן. הכא לא שיך למיסר משום מסרס^ט אחר מסרס דזקנה לאו סירוס היא^ט: **בזקנה** ובעקרה. צאשה נמי לא שיך צה מסרס אחר מסרס דאין שיך צה סירוס: **כי תנן נמי מתניתין במגמע ופולט תנן**. וסיפא דקמני אצל מטנל

הוא דכרתו ה"ה דה"מ למיתני במגמע וצולע אלא אורחא דמילתא נקט: **לא ס"ד דתניא בל' חייבי שביירות שובליין בדרכן**. מיהמה מנח לן דמהא הדר ציה דילמא^י מטעס דמפרש הסם^ט דאין מטבילין צצבת משום דמיזח מתקן כל^י ויפרש דאסור לטבול משום גזירה שחא יעצירו ד' אמות צרה"ר או כשאר טעמי דמפרש הסם והני טעמי לא שייכי צאדס הלכך מותר ציוה"כ צלא טעמא דהואיל דלכולהו אמוראי לא פריך הסם ציוה"כ לימשר אלל לרנצא ואומר ר"י דלא מסתצר להפוכי תרי מילי משום חדא דתרי מילי ינהוו חדא מטעס דנראה כמתקן וחדא הא מילתא דאית ליה הואיל ולהכי ניחא ליה טפי למימר דהדר מהך דהכא ויהיו שני דצריו קיימים ווא"ת ונוקי הך צרייתא דטובלין כדרכן כמ"ד טבילה צומנה מלוא ורנצא כמ"ד לאו מלוא וי"ל משום דטבילין צומנה מלוא לא הוה שרינן אסור מיקויי מנח וצפרק כל כתיבי הקדס [לקמן דף קכא]. משמע דאפי' למ"ד טבילה צומנה לאו מלוא טובלין כדרכן כל חיביי טבילות דמינח הסם ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה אינו כריך לטבול^י משמע דלי צעי טביל אע"ג דצריא^ט (ט) טבילה צומנה לאו מלוא). וא"ת דתניא צפרק צמרח דיומא (פח) הוצ והוצה וצועל נדה וטומא מת טובלין ציוה"כ טמא מת היכי טביל ומה פועלת לו אותה טבילה הא אין טבילה צלא הוואה והוואה לא דמי יוה"כ כי היכי דלא דחיא צבת כדאמרנין בפסחים פרק אלו דצרים (דף סט.) וליכא למימר שמועיל לו טבילה לענין שיוכל להוות למחר דלא תהי כסוק מסכת פרה דהוא עצמו טובל צלילה ומה ציוס משמע שצריך להוות ציוס שטבל^י וי"ל דלעולם אין כריך לטבול ציוס הוואה^ט והסם קמ"ל דיכול לטבול צלילה אע"ג דטבילה היא כמתלת הוואה דאין הוצא צלא טבילה והוואה ציוס היא אי"ט הסם איירי בטבילה דלאחר הוואה^י כדאמר צספרא הקדים טבילה להוצאה לא עשה אלא כלום משמע דאיכא נמי טבילה לאחר הוואה^י: **שובליין כדרכן בין בט' באב בין בו'**. "צפ"ק דמעית (דף קג.) פליגי עליה ר' חנינא סגן הכהנים ואומר דלי הוה צית

ומזה ציוס משמע שצריך להוות ציוס שטבל^י וי"ל דלעולם אין כריך לטבול ציוס הוואה^ט והסם קמ"ל דיכול לטבול צלילה אע"ג דטבילה היא כמתלת הוואה דאין הוצא צלא טבילה והוואה ציוס היא אי"ט הסם איירי בטבילה דלאחר הוואה^י כדאמר צספרא הקדים טבילה להוצאה לא עשה אלא כלום משמע דאיכא נמי טבילה לאחר הוואה^י: **שובליין כדרכן בין בט' באב בין בו'**. "צפ"ק דמעית (דף קג.) פליגי עליה ר' חנינא סגן הכהנים ואומר דלי הוה צית אלהינו לאצד עליו טבילה אחת צשנה והלכתא כוותיה כדאמר צירושלמי: **למימרא דרב בר"ש ס"א**. פי' צקונט^י למימרא דרב צכולי צבת כר' שמעון סצירה ליה ולא נראה דאס כן הוה ליה לאקשוי מכריז דוזי דרב אסר צפרק קמא (דף עי:) וכמה אמוראין דמחלקין צאיסורי צבת כדאמר צפרק מפנין (לקמן קמח). צמוקא^ט לאכילה סצר לה כר' יהודה צמוקא^ט לטלטול כו' ונראה לר"ת דמשמע ליה דטעמא דר' שמעון צמתני^י משום דשרי דצר שאין מתכוין^י ות"ק אסר ליה אפי' לתענוג^י משום דזימנין לרפואה קעציד ואסר בעלמא דצר שאין מתכוין ור"ש דמקיל בעלמא^י קשרי נמי הכא צשאין מתכוין לרפואה^י והסתא אמי שפיר^י: **האי מסוכרייאתא אסור להדוקה ביובא טבא**. פי' סתימת גיגית של סצר אסור להדוקה משום סחיטה דפריש צקונטרס וכן פירש ר"ח אף עז גצ דלא אשכחן דהוה חיש למסטה אלא גבי מים כדאמר צפרק ארלו קשרים (לקמן דף קיג:) דכל היתא צצבת ופגה צצמת הניס דלמחר צלמח צמיתא אחי לידו סחיטה וצפרק חצית (לקמן דף קמח). אמר הורו צמית צמיתא צאלונטית לא יציאנה צידו ומפרש צגמלח משום דלמי לידו סחיטה וצפרק שואל (לקמן דף קמח). וצריש המציא כדי יין (ציצא דף ג:) גבי הני נשי דלא משניין ניפרוש סודרנא פירוש על הכד דלמא (א) מישמיט צמיתא ואחי לידו סחיטה אצל גבי יין לא גורינן משום סחיטה כדאמר צפרק מולין (לקמן דף קלט:) מסניני את היין צסודרין וטעמא

מההיא שנויא והדר ביה נמי מההוא שנויא דהואיל. מוס' צילא יח: ד"ה הדר. ח. כלומר ביוה"כ. רשב"א. ו. וליכא אדורד משום היקין כלי לרבא דמשרתי בהואיל, ומשום איסור הריצה ביוה"כ ליכא דהא דאמר^י אסור להורישו צצבנו בימים הינוי היכא דמתכוין לתענוג, אבל האי טבילה דלאו לתענוג היא לא אסור בדר וכו'. מוס' הלא"ט. ז. ולמחר שמוא לא יודמין לו מוקח, הא ליתא. מוס' הלא"ט. ח. אבל אם הטבילה ביום זה וההואה למחר משמע דלא מהניא. מוס' הלא"ט. ט. דלאו למעטוי יום שלפני הטבילה אתא. מוס' הלא"ט. י. דשרי טבילות צריך אחת קודם הוואה ואחת לאחר הוואה. מוס' הלא"ט [ועי' מהש"ל מוהרש"א]. יא. וכן נמי משמע פשטיה דקרא וזהו הטהור על הטמא והדר וכבש בגדיו ורחץ במים. מוס' הלא"ט. יב. ומהשה באב אין טובלין. מוס' צילא יח: ד"ה גל. ואפי"ם שיש לו מכה והוא מותרא ממילא אין בכך כלום. רשב"א. יד. רלא לפרעא. מוס' הלא"ט. טו. דברר שאין מתכוין. מוס' הלא"ט. טז. דמשמעט דגל ושיחא בין מליקים שרי להיך שרי ורד בדרך תענוג דלא יגילי בה בחול. דכי חזו דסכין על מכותיהם אמרי' לתענוג עבדי, ומיהו כיון דעל מכותיהם הם סכין והם מותראין בו היה לו לאמור אלמלא דס"ל דדבר שאין מתכוין מותר. רשב"א. יז. [דפריך] דמסוכרייאת דנוייתא. מוס' הלא"ט. דדבר שאין מתכוין [אסור]. רשב"א.

עין משפט ונר מצוה

ב א מויי פ"י"ב מלכות מעשה קרינות על יד סמח לאוין הל':

בא ב מויי פ"י"ח מהל' א"ב הלכה (ט) ו סמח לאוין קצ טושי"ע אה"ע ס"ר א טפיק יא: בב א מיי"ט הלכה יא טושי"ע

צ שפיק צי:
בג ד מויי פ"כ"א מהל' שבת הלכה כג סמח לאוין סה טושי"ע אה"ע ס"ר שם טפיק א:
בד ה מיי"ט הלכה כד סמח טושי"ע שם ס"ר שם טפיק לג:

בה ה טושי"ע ס"ר שם טפיק יח:

לעזי רש"י

דרישילעזי"ר. לחלוץ.

מוסף רש"י

במחמץ אחר מחמץ. כלומר כל התשמישים בחימוץ, כגון ערוך חמר גלם ואפוא אחר ערוך חמר מיכין (מנחות וז), במסרס אחר מסרס. אפילו צצבת מולין, דמכ"י (ויקרא כז) ובצאלתא לא תעשה, ואס נא אחד וכותא אפריס והטקין מליין ככס ונא אחר ומקנן לגמרי, חייב סה הא (מנחות טס ובכ"י בבברות לג), אם על צורח. שמינתן מליין (מנחות טס), דמכ"י מנחיה ובצאלתא לא תעשו (בבברות טס), על נוחק. לגמרי (מנחות טס) שנתקן ומשליט (בבברות טס), על צירהם הוא אומר. דלשה נמי מסיפקה אפריס ורביה (גיטין סח) ובכ"י דקדושין לה), לא יגמז בהן את החומץ, לרפואה, דכל רפואה צצבת גוזר צה רננן משום שחיקת סממנין שהיא מאלמח טוקן (ביצה יח: ועי' יח: כ), סיהא דלכא קמנא (ע"י טס), בני מליקים סכין. צצבת וכל גוזר משום שחיקת סממנין קיב: טיבול (קטן קמח). כאן לפני טיבול. קודס אכילה. מגמע וטולע דלא מוכחא מילמא דלמחרה. דמכ"י מוח' אהני ליה למכיל (ביצה יח). כאן לאחר טיבול. לאחר אכילה, וטעל מחללי חומץ, דמוכחא מילמא דלא מוחץ עני מטעס אלל משום רפואה. (שם). הדר ביה רבא אמר. וחומץ וטיייה כלפי, ואס זו טבילה דאית ליה הואיל אמר לאחר מזה (שם). דלמא מההיא הדר ביה. דטבילת דיוה"כ, וטל מוחץ אמר צאלמרה (שם). לא (שם). כל למישר טבילות. נהי וולית (מנחות יג). בין בט' באב בין ביוה"כ. ואפי"ם שאקרינן צמיתא (ביצה טס), מסוכרייאת דנוייתא. כחא של חמית שמינתן צמיתיה טערת של שקנן ומעלית ידי שספתוס חקנז יפה (ביצה כה) א: סמימח נקב גיגית שמואלין השכר קדך הנקב ומתמין אותו צבללי נגדים (מנחות א).

מוסף תוספות

א. [ד]התם גז"ח הוא כיון שתחלתו בא לו ע"י סירוס. מוס' הלא"ט. [אן] גז"ח הוא ורעמא דקריא משום דכל שריב"י כלומר בחור כשמתו מליד וזו מסרוס אחן ניכר שהיה סריס מתחלתו ונראה כמסרוס עכשיו ולפיכך אסורס חפציו הכתוב, אבל. רשב"א. ב. שאין ראי' להלויד ליד דרכן של הבויות, שוב לא הקפידה התורה במקום סירוס ידידה. רשב"א. ג. אימא לך דהדר משניא דהואיל דמאי מוקינן להוואה טעמא דהואיל. מוס' צילא יח: ד"ה הדר. ז. ואמא אדורד ביה

מההיא שנויא והדר ביה נמי מההוא שנויא דהואיל. רשב"א. ו. וליכא אדורד משום היקין כלי לרבא דמשרתי בהואיל, ומשום איסור הריצה ביוה"כ ליכא דהא דאמר^י אסור להורישו צצבנו בימים הינוי היכא דמתכוין לתענוג, אבל האי טבילה דלאו לתענוג היא לא אסור בדר וכו'. מוס' הלא"ט. ז. ולמחר שמוא לא יודמין לו מוקח, הא ליתא. מוס' הלא"ט. ח. אבל אם הטבילה ביום זה וההואה למחר משמע דלא מהניא. מוס' הלא"ט. ט. דלאו למעטוי יום שלפני הטבילה אתא. מוס' הלא"ט. י. דשרי טבילות צריך אחת קודם הוואה ואחת לאחר הוואה. מוס' הלא"ט [ועי' מהש"ל מוהרש"א]. יא. וכן נמי משמע פשטיה דקרא וזהו הטהור על הטמא והדר וכבש בגדיו ורחץ במים. מוס' הלא"ט. יב. ומהשה באב אין טובלין. מוס' צילא יח: ד"ה גל. ואפי"ם שיש לו מכה והוא מותרא ממילא אין בכך כלום. רשב"א. יד. רלא לפרעא. מוס' הלא"ט. טו. דברר שאין מתכוין. מוס' הלא"ט. טז. דמשמעט דגל ושיחא בין מליקים שרי להיך שרי ורד בדרך תענוג דלא יגילי בה בחול. דכי חזו דסכין על מכותיהם אמרי' לתענוג עבדי, ומיהו כיון דעל מכותיהם הם סכין והם מותראין בו היה לו לאמור אלמלא דס"ל דדבר שאין מתכוין מותר. רשב"א. יז. [דפריך] דמסוכרייאת דנוייתא. מוס' הלא"ט. דדבר שאין מתכוין [אסור]. רשב"א.